

— Ела ми, на дѣда хубавото пѣтленце! Рано гласовита пѣсенъ изпѣвай, дано събуждашъ моя синъ да отива въ зори на работа, рекълъ старецътъ.

Минало се дълго врѣме. Единъ день нехранимайковецътъ казалъ на баща си: „Татко, искамъ да се ожения!“

— Какъ ще се женишъ като не си спечелилъ нито петъ пари за невѣста, съ какво ще я хранишъ? казалъ старецътъ.

— Продай вола на касапницата, рекълъ синътъ на баща си.

Чулъ вола това и избѣгалъ въ гората.

Слѣдъ нѣколко дена синътъ пакъ започналъ: „Ако нѣмашъ пари, продай овена!“ скаралъ се той на стареца.

Чулъ овенътъ това и избѣгалъ въ гората.

— Заколі пѣтеля, славна свадба ще направя! казалъ веднажъ нехранимайковецътъ на баща си.

Чулъ пѣтельтъ това, па си рекълъ: „Тежко ми и горко! Честно си живѣхъ, ранобуденъ бѣхъ и най-послѣ каква награда! . . . ще бѣгамъ въгората!“

Избѣгалъ и той при вола и при овена. Тѣ си направили колиба всрѣдъ гората. Овенътъ и волътъ спѣли вжтрѣ, а пѣтельтъ—вънъ на покрива, гдѣто винаги стоялъ на щрекъ и като часовой другаритѣ си пазѣлъ . . .

Една нощъ пѣтельтъ вижда, че баба меца иде право къмъ колибата. Замахалъ съ крилѣ Пѣтлю, изкукуригалъ, и другаритѣ си събудилъ:

— Ку-ку-ри-гу! Давай байчо брадвата; звѣръ иде; за-ко-ли-го! . . .

— Ку-ку-ри-гу! Ставайте мили братя; волчо, съ рога мушкой звѣра; про-бо-ди-го! . . .

— Ку-ку-ри-гу! Про-го-ни-го! . . .